

IK ZIT OP AFDELING TWEE. Dat is de observatieafdeling voor de lichtere gevallen en officieel kun je daar eigenlijk alleen maar komen als je eerst op Drie bent geweest. Ik ben niet eerst op Drie geweest en dat nemen de meesten me hier kwalijk. Gisteren hoorde ik de koningin tegen Renate zeggen: 'Die komt hier binnenwandelen met een bril en een aktetas, laat ze ophoepelen, wat heeft ze hier te zoeken? Spioneren natuurlijk, wat anders?' Renate zei alleen maar: 'Ach, begin je nou wéér?' Maar 's avonds kwam ze me toch vertellen dat ze die haarclip nu weer zelf nodig heeft. Jammer! Niet van die haarclip, maar van Renate, want ik dacht dat we misschien wel een soort vriendinnen zouden kunnen worden. Ik mocht haar meteen de eerste dag al, omdat ze zulke zachtmoedige, droevige ogen heeft en een lusteloos, vaag glimlachje dat een beetje pijn doet, maar lang niet zo beangstigend is als het lachen van de anderen.

Je went trouwens ongelooflijk snel aan al die eigenaardige gezichten en manieren van praten. 'Ach, kijk maar niet, dat is niks voor u!' zei zuster Nusserl toen die lange magere – ik geloof dat ze Baumerl heet – een aanval kreeg. Om niet ongevoelig te lijken moest ik doen alsof het me inderdaad

aangreep, maar eigenlijk had ik liever heel goed willen kijken. Ze duwden me dus de badkamer in, waar ik dan ook plichtmatig begon te huilen. Maar dat was niet om Baumerl, hoewel haar geschreeuw daar nog erger leek, het was omdat ik gewoon niet zo lang op de rand van het bad kon zitten zonder iets te doen. Ik had net zo goed kunnen gaan zingen of fluiten of met mijn inrichtingspantoffels tegen de vochtige muren kunnen slaan, maar uiteindelijk koos ik toch voor huilen. Dat dat toen zo heftig werd, was wel een beetje pijnlijk, maar ik kon er niets aan doen. Natuurlijk gingen de zusters me troosten en wilden ze van alles weten. Nou, dat gaat ook wel weer voorbij, over een week zal het niemand meer iets kunnen schelen of ik huil of met mijn hoofd tegen de muur sla. Misschien zal het dan Renate zijn die naar me toe komt om alleen maar vaag tegen me te glimlachen. Maar ik geloof dat ze bang is voor de koningin. Die kan mij namelijk niet uitstaan, net zomin als Baumerl, dus ik heb eigenlijk bij voorbaat afgedaan bij de hoogste en belangrijkste instanties van beide klassen. Ik weet dat ik dat in één klap zou kunnen veranderen, daarvoor hoefde ik bijvoorbeeld maar één keer bij het opscheppen aan mijn walging toe te geven en mijn blikken kom tegen de muur te smijten, maar ik wil nu nog te graag dat de zusters u en juffrouw tegen me zeggen en dat de dokters iets menselijks in hun visiteglimlach leggen als ze bij me komen. Zolang ze me hier als tijdelijke gast beschouwen en ik die positie ook voor mezelf handhaaf, is de uiterste grens nog niet overschreden.

Daarstraks heeft Berta gedanst. Gek dat geen van de